

ความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม

ข้อเท็จจริง

จำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี ตามวันเวลาเกิดเหตุจำเลยกับพวกอีก ๒ คน ซึ่งยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง ร่วมกันปลอมเอกสาร ดังนี้

- สำเนาหนังสือรับรองเงินกู้ของธนาคาร ย. ผู้เสียหายที่ ๑ โดยวิธีพิมพ์รายการทั้งฉบับและเขียนปลอมลายมือชื่อของผู้จัดการสาขาของผู้เสียหายที่ ๑ เพื่อให้บุคคลภายนอกหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารรับรองวงเงินกู้ของธนาคารที่แท้จริงที่อนุมัติให้บริษัท ช. พวกของจำเลย ได้รับการพิจารณาอนุมัติเบื้องต้นสำหรับวงเงินกู้จำนวน ๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท อันเป็นเอกสารสิทธิ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ ๑ ผู้อื่นหรือประชาชน

- ปลอมสำเนาหนังสือค้ำประกัน เลขที่ ๐๐๔๑๑xx เลขที่ C ๐๑๙xx/๒๐๐๗๕๐๐xxx ของผู้เสียหายที่ ๑ ฉบับลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ขึ้นทั้งฉบับ โดยวิธีพิมพ์รายการทั้งฉบับและเขียนปลอมลายมือชื่อของนาย ช. กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนธนาคาร และปลอมลายมือชื่อของนางวรรณและนายสุ ซึ่งไม่ได้เป็นพนักงานของธนาคารในสำเนาหนังสือค้ำประกัน เพื่อให้บริษัท ส. ผู้เสียหายที่ ๒ หรือบุคคลภายนอกหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริงที่แสดงว่าธนาคารได้ทำหนังสือค้ำประกันไว้ให้ต่อห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี สำหรับการค้ำประกัน การกู้ยืมเงินไว้ภายในวงเงินไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ภายในเวลา ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน อันเป็นเอกสารสิทธิ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ ๑ ผู้อื่น หรือประชาชน

- ปลอมสำเนาหนังสือค้ำประกัน เลขที่ ๐๓๑๑๘xx เลขที่ C ๑๘๙xx/๒๐๐๑๘๙๒xxx ของผู้เสียหายที่ ๑ ฉบับลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ขึ้นทั้งฉบับ โดยวิธีพิมพ์รายการทั้งฉบับและเขียนปลอมลายมือชื่อของนาย ช. กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนธนาคาร และปลอมลายมือชื่อของนางวรรณและนายสุ ซึ่งไม่ได้เป็นพนักงานของธนาคารในสำเนาหนังสือค้ำประกัน เพื่อให้ผู้เสียหายที่ ๒ หลงเชื่อว่าเป็นเอกสารค้ำประกันไว้ต่อผู้เสียหายที่ ๒ ในการที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี และบริษัท ช. พวกของจำเลยทำสัญญาซื้อรถยนต์จำนวน ๕๒ คัน จากผู้เสียหายที่ ๒ โดยธนาคาร ผู้เสียหายที่ ๑ ขอยอมผูกพันตนโดยไม่มีเงื่อนไขที่จะค้ำประกันชนิดที่เพิกถอนไม่ได้ จำนวนเงินไม่เกิน ๕๒,๕๗๔,๐๐๐ บาท อันเป็นเอกสารสิทธิ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อผู้เสียหายที่ ๑ - ๒ ผู้อื่นหรือประชาชน

จำเลยกับพวก ร่วมกันใช้สำเนาหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับที่จำเลยกับพวก ร่วมกันทำปลอมขึ้นอ้างแสดงต่อ นาย พ. ซึ่งเป็นพนักงานของผู้เสียหายที่ ๒ ว่าเป็นเอกสารสิทธิที่แท้จริงและถูกต้องตามกฎหมายเป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ ๒ หลงเชื่อว่าเป็นเอกสารค้ำประกันทั้งสองฉบับเป็นเอกสารสิทธิที่แท้จริงถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหายทั้งสอง นาย พ. ผู้อื่นหรือประชาชน

ศาลชั้นต้น เห็นว่าถึงแม้โจทก์จะมีนายวี และนางนิ พนักงานของผู้เสียหายที่ ๑ เบิกความยืนยันว่าสำเนาหนังสือรับรองเงินกู้ทั้งสองฉบับเป็นเอกสารปลอม และสำเนาหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับจะระบุชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี เป็นผู้ขอและผู้รับประโยชน์ก็ตาม แต่โจทก์กลับไม่มีประจักษ์พยานมาเบิกความยืนยันถึงพฤติการณ์หรือการกระทำของจำเลยว่าเป็นผู้ปลอมหรือร่วมกับพวกปลอมและใช้สำเนาเอกสารปลอมทั้งสามฉบับ ถึงแม้ว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี จะเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการปลอมสำเนาหนังสือค้ำประกัน แต่พยานโจทก์ต่างเบิกความว่าได้รับสำเนาเอกสารปลอมทั้งสามฉบับมาจากนายดำ โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการปลอมเอกสารทั้งสามฉบับ นอกจากนี้นาย พ. ก็เบิกความว่านายดำเป็นผู้ติดต่อขอซื้อรถยนต์กับผู้เสียหายที่ ๒ และเป็นผู้ส่งโทรสารสำเนาหนังสือค้ำประกันมาให้ โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยมีส่วนเกี่ยวข้องในการเจรจาตกลงซื้อขายรถยนต์กับนาย พ. แต่อย่างใด ทั้งนี้แม้ว่านาย พ. จะออกไปเสนอราคาให้กับห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี และห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี ออกใบสั่งซื้อให้กับผู้เสียหายที่ ๒ โดยจำเลยรับว่าลายมือชื่อที่ปรากฏในใบสั่งซื้อเป็นลายมือชื่อของจำเลยและตราประทับห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี ก็ตาม แต่นาย พ. ก็เบิกความรับว่านายดำเป็นผู้ส่งโทรสารมาให้และได้พูดคุยกับนายดำเป็นประจำเกี่ยวกับการสั่งซื้อรถยนต์ของบริษัท นาย พ. ไม่เคยพูดคุยเกี่ยวกับการซื้อขายรถยนต์กับจำเลยมาก่อน การที่นาย พ. เบิกความว่าเคยเห็นจำเลยเนื่องจากนายดำแนะนำจำเลยให้ รู้จักว่าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี แต่คำเบิกความของนาย พ. ในส่วนนี้ก็ขัดกับที่นางนิเบิกความรับว่านาย พ. แจ้งว่าได้สำเนาหนังสือค้ำประกันมาจากนาง ศ. กับชายอีกสามคนที่มาพบที่บริษัท แม้ว่าสำเนาหนังสือค้ำประกันจะมีชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี เป็นผู้รับประโยชน์ แต่เอกสารปลอมทั้งสามฉบับล้วนแต่เป็นเพียงสำเนาเอกสาร ย่างแก่การปลอมหรือตัดต่อเปลี่ยนแปลง แก้ไขโดยบุคคลใดก็ได้ ประกอบกับจำเลยยืนยันให้การปฏิเสธตั้งแต่ชั้นจับกุมตลอดมา พยานหลักฐานของโจทก์เท่าที่นำสืบมาจึงไม่มีน้ำหนักมั่นคงเพียงพอให้รับฟังว่าจำเลยร่วมกับพวกเป็นผู้กระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยพยานหลักฐานของจำเลย

พิพากษายกฟ้อง

พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่อุทธรณ์ เนื่องจากเห็นว่าเอกสารปลอมที่โจทก์ฟ้องเป็นสำเนาหนังสือรับรองวงเงินกู้ และสำเนาหนังสือค้ำประกัน แม้จะมีจำเลยเป็นผู้รับประโยชน์ แต่ก็ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าจำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอมตามฟ้อง

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วยังไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่งไม่อุทธรณ์ของพนักงานอัยการ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

ในทางคดีนายวี และนางนิ พนักงานของผู้เสียหายที่ ๑ เบิกความยืนยันว่าสำเนาหนังสือรับรองวงเงินกู้ และสำเนาหนังสือค้ำประกัน เป็นเอกสารปลอม ซึ่งสำเนาหนังสือค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.๒๒ และ จ.๒๓ ได้ระบุชื่อห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี เป็นผู้รับประโยชน์ โดยห้างหุ้นส่วนจำกัดดังกล่าวมีจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้มีอำนาจกระทำการแทนจากพยานหลักฐานดังกล่าว จึงเห็นว่าสำเนาหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับมีจำเลย เป็นผู้เกี่ยวข้องได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากสำเนาหนังสือค้ำประกันดังกล่าวโดยที่จำเลยบุคคลใดเข้าเกี่ยวข้องด้วยได้ หากจำเลยไม่เข้าจัดการหรือร่วมจัดการในการทำธุรกรรมตามวัตถุประสงค์

ของสำเนาหนังสือคำประกันดังกล่าว ซึ่งในประเด็นนี้มี นาย พ. ผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทผู้เสียหายที่ ๒ พยานเบิกความยืนยันว่า เมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ จำวันที่ไม่ได้ มีนายคำกับพวกมาที่บริษัท และติดต่อกับพยานเพื่อซื้อรถยนต์จำนวน ๕๒ คัน และเมื่อได้ข้อสรุปจึงออกใบเสนอราคาให้กับห้างหุ้นส่วน จำกัด ดี และทางห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี ได้ออกใบสั่งซื้อโดยลงชื่อจำเลยซึ่งเป็นผู้มีอำนาจลงนามกระทำแทน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และใบสั่งซื้อดังกล่าวตกลงชำระเงินด้วยหนังสือคำประกันของธนาคารผู้เสียหายที่ ๑ หลังจากนั้นนายคำมากับจำเลยและพวก โดยนายคำได้ส่งมอบสำเนาหนังสือคำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.๒๒ และ จ.๒๓ ให้กับพยานไว้ พยานจำจำเลยได้เนื่องจากนายคำ เป็นผู้แนะนำตัวจำเลยให้พยานรู้จักว่าเป็น หุ้นส่วนผู้จัดการ และจำเลยยังเคยมาติดต่อกับทางบริษัทมากกว่า ๒ ครั้ง ซึ่งในการเจรจาตกลงซื้อขายรถยนต์ จะพูดคุยเจรจากับนายคำเป็นส่วนใหญ่ และเมื่อจะตกลงกันนายคำก็บอกว่า ต้องปรึกษาหุ้นส่วนก่อน จากคำเบิกความดังกล่าวจึงเห็นว่านายคำร่วมมือกับจำเลย และบุคคลทั้งสองรับรู้ถึงการสั่งซื้อรถยนต์จากบริษัท ผู้เสียหายที่ ๒ เป็นอย่างดี เพราะหากจำเลยและนายคำไม่เกี่ยวข้องรู้เห็นในการติดต่อและสั่งซื้อรถยนต์ จำเลยกับนายคำก็ไม่น่าจะเดินทางมาร่วมกันมากกว่า ๒ ครั้ง และยังพบว่านายคำได้พูดคุยกับพวกและจำเลย ขณะอยู่ที่บริษัทผู้เสียหายที่ ๒ อีกทั้งนายคำแนะนำจำเลยให้กับนาย พ. ได้รู้จักว่าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ของห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี จำเลยก็ไม่ได้ปฏิเสธหรือโต้แย้งว่าไม่ได้เกี่ยวข้องรู้เห็นในการมาสั่งซื้อรถยนต์ แต่อย่างใด คดีจึงมีข้อพิจารณาต่อไปว่านายคำกับจำเลยและพวกได้รู้หรือไม่ว่าสำเนาหนังสือคำประกัน ที่นำมาใช้ ในการตกลงซื้อขายรถยนต์เป็นเอกสารปลอม ในประเด็นนี้มีข้อเท็จจริงปรากฏว่าจำเลย มากับนายคำ และส่วนใหญ่ นายคำจะเป็นผู้เจรจาตกลงในการซื้อขาย และในการซื้อขายย่อมต้องมีการพูดคุยถึง จำนวนรถยนต์ที่จะซื้อและวิธีการชำระเงิน โดยนายคำและจำเลยได้ใช้สำเนาหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับ ให้ไว้กับนาย พ. เพื่อยืนยันถึงวิธีการชำระเงิน เห็นว่าตามปกติของวิญญูชนทั่วไปผู้นำเอกสารไปใช้ แม้จะเป็นสำเนาเอกสารก็ย่อมต้องตรวจสอบดูถึงที่มาและความถูกต้องของเอกสารก่อนที่ตนจะนำไปใช้เพื่อป้องกัน ความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับตนเองหรือผู้ที่เกี่ยวข้องจากการใช้เอกสารดังกล่าว ดังนั้น สำเนาหนังสือคำประกัน ทั้งสองฉบับซึ่งมีจำเลยเป็นผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี เป็นผู้รับรถโดยตรง นายคำย่อมต้องสอบถามพูดคุยถึง เอกสารดังกล่าวกับจำเลยว่าจะซื้อรถยนต์โดยชำระเงินตามสำเนาหนังสือคำประกันใช่หรือไม่อย่างไร จึงจะได้ใช้เอกสารดังกล่าวแจ้งกับทางบริษัทผู้เสียหายที่ ๒ และในส่วนของตัวเองก็เป็นผู้ร่วมมาติดต่อ ซื้อรถยนต์ โดยจำเลยจะเป็นผู้รับรถยนต์ไปย่อม ต้องรู้ถึงข้อเท็จจริงตามเอกสารดังกล่าวเป็นอย่างดีว่า เป็นเอกสารเท็จจริงประการใด จะมีการชำระเงินตามหนังสือดังกล่าวได้จริงหรือไม่ จากเหตุผลดังกล่าว ประกอบกับเมื่อเอกสารหมายเลข จ.๒๒ และ จ.๒๓ ที่นายคำและจำเลยร่วมกับพวกนำมาใช้เป็นเอกสารปลอม นอกจากนี้เมื่อทางบริษัทผู้เสียหายที่ ๒ ทราบว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารปลอม และพยายามติดต่อไปยัง นายคำและจำเลยก็ไม่สามารถติดต่อได้อีกเลย จึงเป็นข้อสนับสนุนให้น่าเชื่อขึ้นอีกว่านายคำและจำเลยได้รู้อยู่ ก่อนแล้วว่าเอกสารทั้งสองฉบับที่ตนเองนำไปใช้นั้นเป็นเอกสารปลอม จึงหลีกเลี่ยงที่จะติดต่อกับทางบริษัท ผู้เสียหายที่ ๒ อีกต่อไป การกระทำของนายคำและจำเลยจึงฟังได้ว่าเป็นความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิ และใช้เอกสารสิทธิปลอม

อัยการสูงสุดชี้ขาดให้อุทธรณ์ ตามหนังสือ ที่ อส ๐๐๑๕.๑/๖๗๒๓ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยตามอุทธรณ์โจทก์ เห็นว่าโจทก์มีนาย พ. มาเบิกความเป็นประจักษ์พยานว่า เมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ นายดำกับพวกประมาณ ๕ คน มาติดต่อกับพยาน ซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายขายของผู้เสียหายที่ ๒ เพื่อขอซื้อรถยนต์จากผู้เสียหายที่ ๒ ประมาณ ๔๐๐ คัน เพื่อนำไปให้วิศวกรหมู่บ้านเอื้ออาทร โดยตกลงขอซื้อก่อนจำนวน ๕๒ คัน รวมเป็นเงิน ๕๒,๕๗๔,๐๐๐ บาท พยานจึงให้พนักงานของผู้เสียหายที่ ๒ ออก ใบเสนอราคารถยนต์ส่งไปยังห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี ตามใบเสนอราคาเอกสารหมายเลข จ.๑๗ และในวันเดียวกัน ห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี โดยจำเลยในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการของห้าง ได้มีหนังสือสั่งซื้อรถยนต์จำนวน ๕๒ คัน ส่งมาให้พยานตามใบสั่งซื้อเอกสารหมายเลข จ.๑๖ โดยในหนังสือดังกล่าวระบุข้อความว่าจะให้ผู้เสียหายที่ ๑ ออกหนังสือค้ำประกันเป็นเงิน ๕๒,๕๗๔,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นต่อมานายดำกับพวกพร้อมจำเลยได้มาพบพยานเพื่อส่งมอบหนังสือค้ำประกันของผู้เสียหายที่ ๑ โดยนายดำแนะนำจำเลยให้พยานทราบ และได้ส่งมอบสำเนาหนังสือค้ำประกันของผู้เสียหายที่ ๑ จำนวน ๒ ฉบับตามเอกสารหมายเลข จ.๒๒ - ๒๓ ให้ไว้กับพยาน ต่อมาพยานได้ส่งสำเนาหนังสือค้ำประกันดังกล่าวให้ผู้จัดการฝ่ายการตลาดตรวจสอบความถูกต้อง จากการตรวจสอบพบว่า เป็นเอกสารปลอม พยานจึงยกเลิกการซื้อขายรถยนต์ทั้ง ๕๒ คัน หลังจากนั้นพยานไม่สามารถติดต่อกับนายดำกับพวกและจำเลยได้อีก เช่นนี้จากคำเบิกความของประจักษ์พยานโจทก์ดังกล่าว ประกอบใบสั่งซื้อรถยนต์ ย่อมแสดงว่าจำเลยจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำของนายดำกับพวก แม้คดีนี้โจทก์จะไม่มีประจักษ์พยานมาเบิกความถึงพฤติการณ์การกระทำของจำเลยว่าเป็นผู้ปลอมหรือร่วมกับพวกปลอมหนังสือค้ำประกันก็ตาม แต่การที่จำเลยและนายดำกับพวกไปพบ นาย พ. เพื่อส่งมอบหนังสือค้ำประกัน ย่อมแสดงว่าจำเลยจะต้องรู้เห็นในการปลอมและใช้เอกสารหนังสือค้ำประกันปลอมทั้งสองฉบับดังกล่าว เพราะขณะที่จำเลยไปพบนาย พ. นั้น นายดำได้แนะนำจำเลยให้ นาย พ. ทราบว่าจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี โดยนาย พ. ได้เบิกความยืนยันว่าจำเลยได้ร่วมกับนายดำติดต่อกับพยาน และแม้ว่านาย พ. ประจักษ์พยานโจทก์จะเบิกความแตกต่างจากพยานโจทก์ปากนางฉนิ พนักงานของผู้เสียหายที่ ๑ แต่นางฉนิเป็นเพียงพยานบอกเล่าที่ได้รับการบอกเล่าสองครั้งด้วยกัน คือครั้งแรกที่ได้รับแจ้งจากนายดำด้วยวิธีโทรศัพท์สอบถาม ซึ่งนายดำแจ้งว่าหนังสือค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.๒๒ เป็นเอกสารที่ได้มาจากนางกร ครั้งที่สองได้รับแจ้งจากนาย พ. จากนั้นนางฉนิจึงตรวจสอบความเกี่ยวพันระหว่างนายดำและนางกรเท่านั้น ไม่ได้พบเห็นจำเลยหรือนางกรด้วยตนเอง ดังนั้น แม้จะเบิกความแตกต่างจากนาย พ. ไปบ้างก็เป็นเพียงความแตกต่างในรายละเอียดไม่ถึงกับทำให้คำเบิกความของประจักษ์พยาน ต้องขาดความน่าเชื่อถือ ทั้งนาย พ. ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน คงไม่คิดแกล้งสร้างเรื่องมาปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษ เชื่อว่าจำเลยจะต้องเบิกความตามความเป็นจริง การที่นายดำเจรจาขอซื้อรถยนต์ กับนาย พ. และผู้เสียหายที่ ๒ ออกใบเสนอราคาไปยังห้างหุ้นส่วนจำกัด ดี ซึ่งจำเลยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ทั้งเมื่อจำเลยได้รับใบเสนอราคาแล้วได้ออกใบสั่งซื้อรถยนต์ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖ ไปยังผู้เสียหายที่ ๒ ในวันเดียวกันทันที อันเป็นส่วนหนึ่งในการตกลงซื้อขาย และการที่จำเลยได้ร่วมไปกับนายดำกับพวก เพื่อติดต่อส่งมอบสำเนาหนังสือค้ำประกันให้แก่ นาย พ. ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยได้ร่วมรู้เห็นในการปลอมและใช้สำเนาเอกสารหนังสือค้ำประกันปลอมตามเอกสารหมายเลข จ.๒๒ - ๒๓ พฤติการณ์การกระทำของจำเลยเป็นการร่วมกับพวกกระทำความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอมตามฟ้อง ที่ศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลอุทธรณ์ไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ ประกอบมาตรา ๘๓ กระทั่งหนึ่ง และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๖๕ และ ๘๓ อีกกระทั่งหนึ่ง ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๖๕ และ ๘๓ เพียงกระทั่งเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๘ วรรคสอง ลงโทษจำคุก ๑ ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

(คดีหมายเลขดำที่ ๓๐๙๕/๒๕๕๗ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๔๓๐/๒๕๕๘ ของศาลอุทธรณ์)

ส่วนตรวจสอบคดีอุทธรณ์และฎีกา